

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 274/2013
30.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног К.К., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног К.К., адвоката М.С., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1812/13 од 25.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2014. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног К.К., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1812/13 од 25.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1812/13 од 25.09.2013. године, у ставу I, поводом жалбе браниоца окривљеног К.К., а по службеној дужности преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 678/11 од 13.11.2012. године тако да је окривљени К.К. оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци и одређено да се казна има извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од шест часова самовољно напусти просторију у којој станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору.

Наведеном пресудом, на основу члана 86. ЗКП окривљеном К.К. је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да

се време проведено на извршењу казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом на основу чл. 193. и 196. ЗКП обавезан је окривљени К.К. да средствима суда плати трошкове кривичног поступка и то паушални износ од 4.000,00 динара и остале трошкове кривичног поступка у износу од 57.570,00 динара у року од два месеца од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом, у ставу II жалба браниоца окривљеног К.К. одбијена је као неоснована.

Против напред наведене правноснажне пресуде бранилац осуђеног К.К., адвокат М.С. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона у смислу члана 485. став 1. ЗКП у вези са чланом 438. став 1. тачка 9. ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда укине или да се побијана пресуда и пресуда Основног суда у Сомбору К бр.678/11 од 13.11.2012. године, преиначе у ослобађајуће пресуде а да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење казне осуђеном К.К.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама чл. 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног К.К. је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног К.К. наводи да је другостепеном пресудом прекорачена оптужба, на тај начин што је у изреку пресуде унето да је окривљени прешао на леву страну коловоза услед недовољне пажње, а што није наведено у оптужници која је измењена на главном претресу 25.09.2013. године на тај начин што су из оптужнице изостављени наводи који су теретили окривљеног да је управљао возилом противно члану 163. ЗОПС-а, у толикој мери уморан, да га је то чинило неспособним за сигурно управљање возилом.

Из списка предмета произилази да је оптужницом ОЈТ Сомбор Кт бр.513/08 од 26.05.2009. године која је прецизирана 24.09.2012. године и 25.09.2013. године на претресу пред Апелационим судом у Новом Саду, окривљеном К.К. стављено је на терет да је дана 13.07.2008. године око 03,30 часова на магистралном путу М-17/1 Гранични прелаз – Бездан, као учесник у саобраћају на путевима, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан да уколико се не буде придржавао саобраћајних прописа

може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи, или имовину већег обима, али олако држао да до тога неће доћи, управљао путничким возилом марке ..., регистарске ознаке ..., десном саобраћајном траком из смера граничног прелаза Дунав према Бездану, противно одредби члана 41. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, тако што је доласком до 38 км + 400м на наведеном делу, пута возећи уморан, без довољног дневног одмора и без ноћног спавања, најпре прешао на леву саобраћајну траку, иако је дужан да се креће десном страном коловоза, у смеру кретања, да би се вратио на десну траку и слетео са коловоза у одводни канал са десне стране, којом приликом је путник у возилу оштећени Д.Д. из Б., који је седео у средини између друга два путника, задобио тешке и по живот опасне повреде у виду прелома костију лобање и разарања ткива великог мозга, услед којих повреда је на лицу места преминуо, док су остали путници задобили лаку телесну повреду и то оштећена Е.М. нагњечине са подливом у теменом потиљачном делу и огуљотине обе надланице и оштећена Ф.К. истегнућа вратне кичме којом приликом је окривљени К.К. био свестан могућности наступања такве последице, али олако је држао да до исте неће доћи као што је био свестан да је његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези са кривичним делом угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. КЗ.

Из изреке пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да је окривљени К.К. оглашен кривим да је у време на начин и на месту ближе описано у прецизираној оптужници управљао путничким возилом марке ... регистарске ознаке ... десном саобраћајном траком из смера граничног прелаза Дунав према Бездану, противно одредби члана 41. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима тако што је доласком до 38 километара + 400м на наведеном делу пута возећи уморан у мањој мери, без довољног дневног одмора и без ноћног спавања, а услед недовољне пажње најпре прешао возилом на леву саобраћајну траку иако је дужан да се креће десном страном коловоза у смеру кретања, да би се вратио на десну траку и слетео са коловоза у одводни канал са десне стране којом приликом су наступиле последице ближе описане прецизираном оптужницом, а чиме је окривљени извршио кривично дело из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП прописано је да се законитост предузетих радњи пре почетка примене овог законика, оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Одредбом члана 351. став 1. ЗКП који је важио у време доношења побијане пресуде, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној, односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

С тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема (дакле оптужба није прекорачена), ако суд заснива своју пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу,

које се креће у границама чињеничног стања описаног у оптужници, уколико се ради о истом догађају.

У конкретном случају, Апелациони суд је прилагодио изреку другостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, чињеничном стању које произилази из изведених доказа, при чему није измењена суштина чињеничног описа радње оптужења, и није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде. Наиме, уношење одређења да је последица умора окривљеног (који је наведен у прецизираној оптужници), недовољна пажња услед које је окривљени извршио наведено кривично дело не представља суштинску измену чињеничног описа радње оптужења па самим тим, ни прекорачење оптужбе, док су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног К.К. неосновани.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одбио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.К. на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар - саветник
Татјана Миленковић, с.р.

Председник већа - судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.